

ŘÍŠE POPELA *host*

Draconis Memoria

KNIHA TŘETÍ

ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

I

MECHANIKŮV STÍN

Z DENÍKU SLEČNY LEWELLY
TYTHENCROFTOVÉ — SANORAH,
27. TERMESTRA 1600 (211. FIREMNÍHO ROKU)

Probudila jsem se z dalšího snu o Corrickovi, což se v této pobnuté době stalo mým zvykem téměř každé ráno. Pokud, jak se tvrdí v zřídkačných odpovědích na řadu mých dopisů adresovaných Mořskému protektorátu, je plukovník Corrick Hilemore s největší pravděpodobností po smrti, místo aby se počítal pouze mezi nezpověstné, vše nasvědčuje tomu, že po sobě zanechal velmi horlivého ducha.

Vím, že je to nepatřičný humor. Dokonce krutý. Vůči mně, pokud ne vůči památce muže, kterého jsem milovala (a pořád miluji, buď k sobě aspoň upřímná, Lewello). Ale dávám mu přednost před pláčem a kňouráním, očekávaným od osoby mého poblaví.

Ten sen byl zase jiný. Každonoční návštěvy mého bývalého snoubence nejsou příliš jasné, ale oplývají pestrostí. Zdávalo se mi o něm samozřejmě už dříve, zvláště během těch dlouhých a příšerných měsíci odloučení, za něž mohla ta jeho otrocká oddanost korporátním nadřízeným. A ještě víc pak během toho nespravedlivého dalcijského masakru, kterému se Syndikát rozhodl říkat „krize“. Jenže tyto sny se spíš podobaly vzpomínkám, kdy moje mysl vybledávala jeho společnost ve spánku, neboť mi byla upřena v době, kdy jsem vzbůru. Procházely po parku, potají trávené důvěrné hodiny co nejdál od věčně slídících očí mých rodičů, spousta, velká spousta našich úžasných hádek. Sny s ním jsem s láskou strážila v srdci, ale teď se jich děším, protože ho pokaždé zastihnu v nějakém nebezpečí.

Tentokrát byl na nějakém studeném a velice vzdáleném místě. Obrazy jsou vždycky mlhavé, ale jeho tvář zůstává zřetelná, jen v poslední době je to tvář muže souženoho příšerným břemenem výčitek. Corrick není člověk, jenž by si potrpěl na sebezpytování, ale navzdory svému profesnímu zařazení je citlivější, než by si mohl leckdo představovat.

A už je to tu zas, ten přítomný čas. Ale stejně, jako je tomu s mým nepatřičným humorem, zjišťuji, že si prostě nemohu pomoci. V hloubi duše, pokud ne v mysli, vím, že je naživu... a je na nějakém nesmírně studeném místě.

Přetrpěla jsem další snídani s matkou a otcem, kdy se on, jako obvykle, skrýval za svým Zpravodajem, zatímco ona vyplňovala ticho hloupým klevetěním. Poslední dobou, když z domova i ze světa přicházejí stále horší zprávy, v jejím brebentění zaznamenávám určité zoufalství. Ten nekonečný průval líčení malicherných skandálů, oblášených zásnub a jízlivých komentářů ohledně výrazné absence mých vlastních vyhlídek v tomto směru, pronáší poněkud ječivým tónem a s příliš jasně se lesknoucíma očima. Občas si myslím, že se pokouší upřít jakési magické zaklínadlo, jako by tato slovní bezobsažnost mohla pomoci prostě, běžné normalnosti zažebnat blížící se hrozbu.

„Feros se odmlčel“, prolašuje Zpravodaj svým charakteristicky strohým výrazivem. Prozatím však důvod mlčení zůstává nevysvětlený, byť se o něm hojně spekuluje. Na vnitřních stránkách se popisují křiklavé podrobnosti nejnovější korvantinské revoluce, nyní už naprosto úspěšné. „Veškerá korvuská aristokracie vyvražděna v průběhu jedné noci“, „Po zinscenovaných procesech končí stovky lidí na šibenici“, „Samožvanou vládnoucí radu vede neblaze proslulá zločinecká diktátorka“ a tak dále. Řada mých přátel z Aliance práv voličů tvrdí, že tyto zprávy jsou lži vykonstruované korporátně ovládaným tiskem, které mají vyvolat obavy ze spravedlivého povstání. Já osobně nejsem úplně přesvědčená, že všechny tyto hrůzy jsou opravdu smyšlené. Korvantinci staletí trpěli krutým útlakem ze strany obavné a krví prosáklé regnarchie. Je nakonec tak překvapivé, že jejich nynější kroky řídí pomstychtivé srdce?

Jiné zprávy hovoří o nepokojích v mnoha severomandinorských městech, zvýšeném počtu dezercí protektorátních vojáků a, což je možná nejvíce zneklidňující, o propadech na trzích korporátních dluhopisů a akcií. Všimla jsem si, jak se otcí slabě rozechvěly ruce, když obrátil list na tuto konkrétní zprávu, a to mě přimělo k úvahám, jak velkou část rodinného majetku v průběhu

let investoval do tržních spekulací. Samozřejmě že všechny otázky, které bych vznesla v souvislosti s finančními záležitostmi, by buď ztroskotaly na jeho chladné lhostejnosti, nebo by vyvolaly návrh, že pokud mě podnikání tak silně zajímá, měla bych se vzdát svých radikálních koníčků a najít si korporátní zaměstnání. Takže jsem nic neřekla, opečeny chléb a vařené vejce jsem spláchla pořádným lokem čaje, políbila jsem matku na líci a vydala se do kanceláři Voličských novin.

Jak už se stávalo běžnou praxí, ranní redakční schůzka se brzo zvrhla v politickou debatu a následně v nepokryté překřikování. Pan Mantleprop, náš fotostatista, se málem pustil do rvačky s panem Mityardem, redaktorem zabraniční sekce, obledně Mityardovy „bezostyšné zaujatosti ve prospěch zlo-
myslné odpornosti“ při psaní o korvantimské revoluci. Poslední dobou mám jako výkonná šéfredaktorka sto chutí všechny naše dopisovatele na místě propustit. Uvážíme-li, že napíšu přinejmenším dvě třetiny slov v každém čísle, zatímco mí domnělí podrženi tráví dlouhé hodiny neplodnými hádkami, bylo by pro mě jen sotva větším břemenem vydávat list jako individuální projekt. Získala bych tak rovněž mnohem klidnější pracovní prostředí. Ale poněvadž byl náš list — coby oficiální orgán Aliance práv voličů — založen jako družstevní, a nikoli soukromý podnik, bez dobrozdání vycházejícího z většinového hlasování členů redakční rady mi pro rozdávání takových výpovědí chybí pravomoc.

Za normálních okolností bych se snažila ovzduší uklidnit a vnutit schůzi jakési zdání pořádku, ale dnes jsem byla příliš vyčerpaná svým neklidným spaním. Takže jsem naopak sáhla po notesu a peru, vydala se do přístavní čtvrti a kolegyně jsem zanechala jejich svárům. Každý zkušený reportér ví, že přístav je vždycky užitečným zdrojem informací, zvláště za neklidných časů. V kterékoli přístavní krčmě najdete námořníky ze všech konců světa a pokaždé jsou to velice hovorní muži, obzvláště když je k vyprávění ponoukne mladá a ne nepřitažlivá žena, ochotná utratit trochu peněz za pár rund piva.

Dnes se však ukázalo, že takových úskoků nebude zapotřebí, protože když jsem přišla do přístavu, panovalo v něm značné vzrušení. Před několika týdny takzvaná Požehnaná démonka zanechala své hrůzovlády v Marsh-Woldu, rozpoutala obnivou zkažku v naší přístavní čtvrti a poté zmizela. Škody se opravily zatím jen zčásti a mnohá skladiště zůstávají zčernala a zničená. Syndikátním úřadům se nicméně promptně podařilo navrátit jeřáby na

přístavní bráz a obnovily řadu dřevěných mol, která sbořela až k hladině vody.

Nábřeží se hemžilo protektorátními vojáky a četníky, mezi nimiž jsem zahlédla i několik vysoce postavených důstojníků. Za široou plochou přístavu jsem viděla dým stoupající z obrovských motorů, které obslubují mobutná vrata v ochranné bradbě. Po ranním přílivu bývají zvednuta pouze jedna vrata, ale dnes se současně zvedala všechna troje.

Na dotazy, s nimiž jsem se obrátila na protektorátní důstojníky, se mi přirozeně dostalo jen zdvořilého, leč nicneříkajícího „bez komentáře“ nebo jsem si vyslechla mrazivá doporučení, abych si vodu na mlýn své „Voličské propagandy“ hledala jinde. V důsledku toho jsem byla nucena získat informace z ohotnějšího zdroje, byť jsem se poněkud zdřábala.

Na Sigmenda Talwicka, vytáblou siluetu v nepřilíš padnoucích svrších, která tam seděla na jakési dřevěné bedně a něco si poznamenávala do zápisníku, jsem naražila uprostřed nábřeží. „Slečno Tythencroftová,“ pozdravil mě, když si všiml, že se k němu blížím. Jeho široký úsměv by se dal považovat za vřelý a vládný, kdyby ho při soustředěném pohledu na moji malíčkost nedoprovázel špatně skrývaný tělesný zájem. „Jak to vypadá s vašimi Novinami? Prý vám strmě roste prodaný náklad a minulý měsíc dosáhl hranice téměř tisíce kusů.“

„Desítky tisíc kusů,“ zahbala jsem, jak to v přítomnosti pana Talwicka dělám často, aniž by to mělo větší dopad na mé svědomí. „Musím vám poblabopřát k novému číslu Zpravodaje,“ pokračovala jsem. „Na periodikum libující si ve vulgárním a nevkusném zpravodajství jste se dnes vsuktku překonali. Korvantinští povstalci tedy podle vás rožní a jedí aristokratické děti.“

Trochu ustrnul a ochabl mu úsměv. „Já jsem pouhý dopisovatel, slečno. Noviny nevydávám.“

„To je pravda, pane.“ Otočila jsem se a kývla hlavou směrem ke stoupajícím přístavním vratům. „Mohla bych se zeptat, zda vás někdo z vašich protektorátních přátel zpravil o smyslu celého tohoto počínání?“

„Ne,“ odpověděl se šelmovským výrazem. „Nezpravil, ale všechna troje vrata se pro jednu loď nezvedají, není-liž pravda?“

„Takže sem pluje celá flotila. A netvoří ji nepřátelé.“

„Vypadá to tak. Otázka však zní, odkud se bere. Neuzavřeme sázku, slečno Tythencroftová? Já bych vsadil na flotilu dalcijských žoldáků, které protektorát najal na posílení Severní flotily.“

„Finanční spekulace nechám svému otci. Pochybuji však, že by protektorát dokázal po Križi najít větší počet Dalcianiů ochotných nechat si od něj platit.“

„Tak to budou Varestijci. Když si přišli na odpovídající odměnu, v předkoloniálních časech bojovali za kobokoli.“

V té chvíli přistavní vrata dosáhla nejvyššího bodu vyzdvižení, jak oznámilo sborové zaječení parních pístů z vrcholu bariéry. Krátce poté se v prostředním příjezdovém místě sanoražského přístavu objevila tmavá, pomalu se pohybující silueta lodi. Ibned jsem v ní rozpoznala malý parní převozní člun, jaký se obvykle používá k přepravě cestujících po pobřežních oblastech. Z jeho vzezření však bylo patrné, že na moři už strávil mnoho dní. Nátěr měl ušmudlaný od sazí a na kolesech mu chybělo několik lopatek, takže bylo vidět, jak ve vodě při pomalém dojezdu k jednomu z příleblých mol nezapírají úplně dokonale.

S panem Talwickem jsme se k příslušnému molu kvapně vydali, zatímco mezi břehem a lodí začala přelétávat uvažovací lana. Na přední palubě člunu jsem zahlédla velkou spoustu lidí, většinou žen a dětí, obestřených takovou tou zvláštní šedou mlčenlivostí, jež vyvěrá z dlouhodobého strádání. Když jsme se k nim přiblížili, spatřila jsem, že mnoho lidí na palubě pláče, buď úlevou, nebo žalem. Nedokázala jsem poznat, čím přesně.

„Flotila to zcela jistě je,“ poznamenal Talwick a trhl bradou k otevřeným portálům, jimiž přijíždělo několik dalších podobně zřídačených plavidel. „Ale netvoří ji žoldáci, nýbrž uprchlíci.“

Stáli jsme dostatečně blízko, abychom na trupů trajektu rozeznali identifikační údaje: Komunikant Kovolodního námořnictva — Registrován v přístavu Feros, 03/06/177. „Plují z Tyrrelových ostrovů v třicet let staré pobřežní kocábce,“ vydechl Talwick obdivným hlasem.

Člun s břehem propojil můstek a do přístavu se vrávoravým krokem začali řinout lidé, povětšinou sbrbení, obrázky téměř naprostého vyčerpání. Někteří starší cestujícími pomáhali jejich mladší krajané a většina lidí stále plakala. Když se začali sbromažďovat na molu, upoutala mě jedna konkrétní osoba, vypínající se rovněji než ostatní. Byla to vysoká žena jibomandinorské barvy kůže a ze způsobu, jakým na ni reagovali ostatní uprchlíci, jsem nabyla dojmu, že se u nich těší určité autoritě.

„Joyo!“ zavolala na jakousi stíhlou dívku, která, spolu s jednou bledou ženou s křiklavě nalíčenou tváří, pomáhala přejít můstek muži s ovázanýma

očima. „Přiveďte ho sem. Všechny pacienty potřebujeme udržet pobromadě. Molly, až se postaráš o pana Addermana, vrať se ještě na palubu a přines všechny léky, které tam dokážeš najít. Nejsem si úplně jistá, jak štedří budou naši hostitelé.“

„Dobrý den, madam.“ Talwick, který dokázal vždycky bystře odhalit nejlepší zdroj informací, k vysoké ženě směle přikročil a s úklonou se jí představil. „Sigmund Talwick, hlavní dopisovatel Sanoražského zpravodaje. Smím se zeptat na vaše jméno?“

„Jistě,“ odpověděla žena a vydala se pryč. „Jmenuju se paní Hledte-si-u-Proroka-svého.“

Talwick se s dotčeným popotábnutím narounal, ale protože nepatřil k lidem, kteří se při honbě za zajímavým příběhem nechávají odbyt, jal se ihned zpovídat další uprchlíky. Já jsem nicméně cítila, že od paní Hledte-si-u-Proroka-svého by se dalo přece jen něco zjistit, a několik minut jsem ji pronásledovala zástupem, dokud se neuráčila zaznamenat moji pozornost.

„Další reportérka?“ zeptala se a vzhlédla od rány na paži jedné holčičky, kterou si právě prohlížela. Malická přistěhovalkyně už zjevně vypotřebovala veškerou energii k pláči, v tichosti seděla na klíně matce a s doširoka otevřenýma a otupělýma očima hleděla na rudomodré stehy na své kůži.

„Svým způsobem,“ řekla jsem. „Zastupuji Alianci práv voličů.“ Rozhlédla jsem se po stále se zvětšujícím davu ožebračených lidí a uvědomila jsem si, že musím zakašlat, abych si uvolnila nenadále stažené brdlo. „Ujišťuji vás, že vám chci pouze pomoci.“

„Dobře.“ Dívce kolem ruky utáhla nový obvaz a potom ji škádlivě potáhala za bradíčku. Holčička jen zamrkala a zabořila se blouběji do matčina náruči. „Tible lidé potřebují lékařskou péči,“ pokračovala žena, když vstala a otočila se ke mně. „A ti, co jsou na jiných lodích, budou potřebovat střechu nad hlavou a něco k jídlu. Může s tím nějak pomoci ta vaše Aliance?“

„Ano,“ odpověděla jsem s nenadálým pevným přesvědčením. „Hned se vrátím do redakce a začnu podnikat patřičné kroky.“ Podala jsem jí ruku. „Slečna Lewella Tythencroftová.“

„Fredabel Torcreeková.“ Potřásl jsem si rukama a paní Torcreekové se rty zkrivily slabým, posmutnělým úsměvem, nejspíš proto, že si přečetla pocity, které se mi zračily v tváři. „Předpokládám, že tohle je pro vás naprosto nová podívaná, že ano?“

„Ano.“ Znovu jsem si odkašlala a narovнала se. „Prosím, ještě než odejdu... Byli jste ve Ferosu, že?“

„Ano. A nic z něj nezbylo. Z moře a z oblohy se přibnali draggové a Zkažení a celé město obsadili, přičemž zabíjeli všechno živé. Nám bývalým Carvenportánům a několika dalším se podařilo utéct, ale nechali jsme tam velkou spoustu lidí.“

„Já... víte, mám přítele,“ začala jsem a nenáviděla se za to, jak zajímavě jí odpovídám. „Je to ve skutečnosti můj bývalý snoubenec. Poručík Hilemore. Je vedený jako pravděpodobně nezvěstná osoba. Nevíte náhodou...“

„Hilemore?“ Paní Torcreeková se na mě chvíli dívala a poté se blasitě rozesmála. „Za prvé, myslím, že dnes už je to kapitán Hilemore. A mrtvý teda není ani trochu, má milá. Co tak o něm vím, má se čile k světu, i když mu teď s mými nejbližšími příbuznými někde nejspíš pěkně mrzne zadek.“

KAPITOLA I

CLAY

Bylo to, jako by pil tekutý oheň. Srdcokrev mu do těla vyslala spalující blesk bolesti, jen co se dotkla jeho jazyka. Nějakým způsobem se mu dařilo udržet flakon v prstech a pevně přitisknutý ke rtům, dokud se mu celý jeho obsah jako dlouhý plamen neprohnal až do žaludku. Na explozi agonie zareagoval prudkými křečemi, házel sebou ve vodě, vnímal, jak v něm bolest přehlušuje všechny další počítky, jak mu jejím vlivem šedne a potom černá zrak. Napadlo ho, jestli ho neza-bije dřív, než k němu Jack Poslední pohled sám vyšle ohnivý proud, kterým ho uvaří ve vlnách. Tak či onak s naprostou jistotou věděl, že mu zbývá jen několik posledních vteřin života.

Potom zmizela. Bolest se během okamžiku vytratila. Clay zamrkal a černé prázdno, které mu vyplňovalo zorné pole, se rozptýlilo. Byl stále ve vodě, beztlížně se vznášel pod pableskující hladinou. Voda byla studená, ale její chlad byl jaksi utlumený, byl čímsi vzdáleným mimo hranice jeho těla, těla, jak si náhle uvědomil, které narostlo do obrovské velikosti. Před sebou viděl směsici barev, chladné azurové odstíny protkané oranžovými šmouhami a občasným zatetele-ním sytější rudé barvy. *Vidí spíš borko než světlo*, řekla mu Ethelynnne Drystonová, když s ním v pobořeném amfiteátru sdílela své vzpo-mínky. Opět vnímal svět očima dragga.

Viděl, že tyto barvy nejsou tak jasné jako ty, které před mnoha staletími zachytil onen prokletý Černokožec, ale pocit omezeného rozhledu více než rozptyloval zvuk, který Clayovi naplňoval uši. Byla to neustávající vibrující ozvěna, která měla každou vteřinu jinou výšku. Pro Claye to téměř nic neznamenalo, ale kdesi v hloubi své mysli cítil jakési pochopení, instinktivní vědění, jež patřilo tomu,

kdo zachytil tuto vzpomínku. Závěr, k němuž docházel, byl stejně neúprosný jako děšivý. *Jsem v transu s Jackem.*

Pohled se mu proměnil se změnou zvukového prostředí, protože ozvěnu procísl ostrý burácivý výkřik. Tetelící se hladina nahoře se rozmazala a Clay najednou letěl vodou, pohyboval se rychlostí, již nemohl dosáhnout žádný lidský stroj. Ucítit, jak draggův pulz přešel od pravidelného hřmotného dunění do prudkého bušení, když se burácivý výkřik ozval podruhé. Zjevně se jednalo o nouzové volání, prostoupené panikou a hrůzou. Clay při bleskovém pohybu vodou cítil Jackovo sílíci znepokojení a díky transem nabytému pochopení poznal v reakci obřího Modrokožce rodičovské obavy. Někde trpělo jeho dítě.

Volání o pomoc znenadání přešlo do jekotu, který byl dostatečně pronikavý na to, aby do Clayovy mysli vyslal zachvění bolesti, ale vzápětí bylo pryč, během okamžiku se přerušilo. S odezněním výkřiku se mu do vědomí prodral další vjem, a tentokrát to nebyl zvuk, nýbrž vůně. Byla to vůně krve, která obvykle v bříše tohoto obludného dravce probouzela hlad; nyní v něm však probudila zoufalství. Cítili krev, nikoli však kořisti, kterou by bylo možné ulovit, nebo volně plující velrybí mršiny, kterou by bylo možné spořádat. Toto byla krev Modrého dragga.

Jack Poslední pohled poté sám zakřičel, hlubokým, hrdelním hlasem dal průchod zármutku, který otrásl snad celým mořem. Pohyboval se pořád stejně vysokou rychlostí, jeho závrtně velké tělo se svíjelo zběsilou energií, aby ho hnalo kupředu. Pach krve byl stále intenzivnější, až Clay vpředu zahlédl tmavorudou přelévající se mlhu, která se ochlazovala s tím, jak se její teplo vstřebávalo do vody, a nabývala růžového odstínu. Jack u mračna zpomalil a Clay v přelévajícím se teple rozeznal jakousi temnou strukturu, síť pevně obtaženou kolem čehosi velkého a bezvládného. Viděl tmavé háky několika harpun vyčnívající z těla mrtvého Modrokožce, podle velikosti pouhého mláděte. Když sebou síť trhla, krev s novou intenzitou rozkvetla, tělo se v osidle převálilo a zamířilo na cestu k hladině. Jackův pohled následoval černé linie tažných lan a odhalil dva dlouhé tmavé tvary narušující jednotvárnou plochu hladiny. Tyto tvary znal, věděl, že znamenají nebezpečí, a za normálních

okolností by ho pohled na ně přiměl k zanoření do bezpečí hlubin. Dnes však ne.

Napřed roztrhal síť; trojúhelníkové zuby ostré jako břitva ji rozcupovaly na kusy a zabité mládě uvolnily. Jack se nehnutě zadíval na pomalu klesající mrtvolu, vzdalující se v krvavém rubáši do studených černých hlubin. Clayovu mysl prostoupila další vzpomínka. Malá samice Modrokožce se usilovně vymaňuje z matčina lůna, aby se přivinula k mohutným bokům otce, zatímco on kolem obou v ochranném objetí stočil tělo a zazpíval tichou píseň, aby ukonejšil obavy své dcery.

Vzpomínka odplynula a Clay si uvědomil, že Jack opět upírá pozornost na tmavé siluety u hladiny. Ozval se další ryk. Zoufalství přecházelo v zuřivost. Pro Modrokožce to byla spíše výjimečná emoce, vyhrazená pro období páření a obranu území před agresivními mladými samci. Nyní vzkypěla do neslychaných výšin a vyplnila všechna zákoutí Jackova těla. Clay cítil, jak v Jackově mysli něco povolilo a prohnal se jí prudký otřes, který rozmetal poslední zbytky soudnosti. Ryk mohutného Modrokožce utichl. Dávat průchod zlosti už nebylo třeba. Sám se stal zlostí.

Obě tmavé siluety se daly do pohybu. Po obou stranách jim bíle pěníla voda a oceánem se neslo rytmické dunění. Clay viděl, jak uprostřed obou tvarů zazářily žluté koule, když se na Modrolovci rázně začali činit topiči. Námořníci, zneklidnění náhlou ztrátou úlovku, se zjevně rozhodli neotálet a z místa chtěli ujet. Ani to je však nemohlo zachránit.

Jack zamířil k tvaru nalevo a začal se k němu blížit neúprosným, ale nikterak chvatným tempem. Ačkoli mu v mysli stále kypěla zuřivost, dával na své predátorské instinkty a věděl, že je moudré ušetřit co nejvíc energie na závěrečný výpad. Když ho od vířících lopatek kola na pravoboku dělilo asi padesát yardů, zaútočil. Jediným mávnutím mohutného ocasu koleso roztříštil na kousíčky a loď silou své rány vychýlil do strany, což ji přinutilo začít opisovat nepravidelnou kružnici. Všude kolem Jacka do vody padaly drobné černé postavičky — námořníci, kteří se neudrželi na palubě poškozeného plavidla. Jack stále nikam nespíchal, každého zápasícího muže překousl a ostatky ihned vyplivoval, neboť zjišťoval, že mu tihle malincí

netvoří nechutnají. Měli hořkou krev a těla samou kost. V každém případě zde nebyl proto, aby se krmil.

Opět trhl ocasem, uvolnil energii tak důrazným způsobem, že vyletěl nad hladinu. Vznesl se se svým obřím tělem nad Modrolovce a uviděl, jak k němu s hrůzou vzhlížíjí námořníci. Poté otevřel tlamu, zaryčel a vypustil z chřtánu ohnivý proud. Plameny loď zalily od zádi po příď, spálily na ní jak muže, tak strojní zařízení, zaplavily nákladové prostory a zažehly všechno, co mohlo hořet.

Nato se Jack zanořil do příjemného chladu oceánu a ještě planoucí loď několikrát obeplul, přičemž pozabíjel popálené a topící se námořníky, jimiž byla poseta okolní hladina. Mořem se prohnal nenadálý, prudký záchvěv, když v útrokách Modrolovce něco explodovalo; podle intenzity výbuchu patrně zásoba střelného prachu. Jack se díval, jak se loď láme na dva kusy a pomalu klesá do hlubin, následována tmavým mračnem krve z jejích rozbitých nákladových prostor. Pach krve jeho příbuzných vydráždil Jackův hněv do ještě závratnějších výšin a Clay ucítil, jak se mu ještě víc drolí už tak křehká mysl.

Obrovský Modrokožec se vrátil na hladinu, vyzvedl hlavu nad vlny a uviděl, jak druhá loď ve vzdálenosti několika mil severním směrem intenzivně vyrábí páru, vypouští dým z komínů a ještě rychleji roztáčí kolesa. Ani to ji nemělo zachránit.

V té chvíli se trans rozpadl na kusy a Clay zakusil ostrou bolest, když se mu sdílené vzpomínky prohnaly hlavou v kaleidoskopické podívané na zničené lodi a zabitě námořníky. Jackova existence se očividně stala neutuchajícím eposem pomsty, dny a nocemi strávenými honem, nekonečným pátráním po dalších a dalších netvorech, které by mohl pozabíjet. Velryby nebo krakatice lovil, pouze když mu hlad začal působit bolest; jinak se v oceánu pídil po lodích, ničil všechny, jež dokázal najít, ale vždycky jich bylo víc.

Poté přišla změna, posun v proudu zuřivosti a neúnavného lovu. Jack se dlouhá léta vyhýbal společnosti svých druhů, nereagoval na jejich zpívané pozdravy, kterými ho častovali pokaždé, když se přiblížil k hejnu Modrokožců. Na nějaké elementární úrovni věděl, že mezi ně nepatří, že jejich písně o sounáležitosti a hrách nebo radosti z lovu jsou ozvěnami něčeho, co už jednou provždy ztratil; znal pouze jednu píseň, píseň zuřivosti. Ale poté nastal den, kdy uslyšel

něco nového, nebyl to tklivý křik nesoucí se hlubinami, nýbrž píseň v jeho vlastní hlavě.

Clay pocítil další nápor bolesti, když ho tato píseň obestřela, cizí a zneklidňující a přitom příšerně povědomá. *Bělokožec*. O hloubce jeho zášti nemohlo být pochyb, ačkoli Jack sám zjišťoval, že není s to plně pochopit spletitost Bělokožcových myšlenek. Ale cítil je, vnímal nový účel, jenž se mu zvolna prodíral do mysli a splýval s jeho vlastní zuřivostí. Clay vnímal, jak Modrokožec proti tomuto narušení bojuje. Jeden životní cíl už měl a o žádný další nestál, ale Bělokožce oslyšet nemohl. Tento vjem záhy doprovodil nový příval obrazů, další loď viděná očima jiného Modrokožce. Tato loď byla ovšem jiná, podle děl, kterými se ježila, šlo o loď válečnou. A také neměla kola. Mimořádná, uvědomil si Clay, zatímco sledoval, jak na palubě dole jakási mladá žena pozvedává dva revolvery. *Loriabeth v den, kdy na nás zaútočil Modrokožec*.

Obraz prošel proměnou, když Loriabetiny kulky našly cíl a zorné pole se zaplnilo rudou mlhou, jež z větší části zahalila všechno, co následovalo, ačkoli Clay dokázal rozeznat nenadálé ustrnutí pohybu a vybavil si, jak spolu s varestijskou Krvožehnanou drželi pomocí Černé tohoto Modrokožce v nehybnosti, zatímco kapitán Hilemore a poručík Steelfine připravovali děla. V červené mlze se objevil záblesk a podívaná okamžitě zčernala.

Cílevědomost zaplavující Jackovu mysl se změnila, stal se z ní neúprosný pokyn, když se opět objevil obraz *Mimořádné*. Tentokrát Clay v Bělokožcových myšlenkách rozlišil jasný smysl: *Pluj na jih... Zab je*.

Ve víru Jackových vzpomínek se Clayovi ohromením zatočila hlava. *On ho za náma poslal. Věděl, kam poplujeme. Ale jak to?* Odpověď na sebe nedala dlouho čekat a doprovodilo ji bodnutí výčitek, že na něco takového nepřišel dřív. *Stříbrnka*. Pozůstatek jejího vědomí dlel v Clayově hlavě od její zrady a smrti pod horou. *Bělokožec sledoval její stopu a přinutil chudáka šilenýho Jacka, aby nás dopadl*.

Další sprška vzpomínek: Jack se opět stává součástí hejna, ačkoli Modrokožci, s nimiž se plavil, nezpívali žádné písně. Zničení Kraghurstovy stanice a Jackovo potlačení, ale stále jasně patrné potěšení z pohledu na tolik hořících malých netvorů. Jack pronásledující

Mimořádnou průlivem mezi Záškrťou a Šelfem, drtivá tíha obrovského klínu uvolněného ledu, která ho zatlačila do hlubin, tak hluboko, že hrozilo, že nápor rozdrtí jeho mohutné tělo jako cár papíru. Ale Jack nezemřel, nějakým způsobem se zpod klesající zátěže vymanil a s vynaložením veškerých sil v těžce namáhaných svalech vyplul k hladině. Vyčerpání si však vybralo svou daň a poté se nechal bezvládně unášet proudem. Byl by klesl zpátky do hlubin, kdyby ho nenašlo hejno, které se spojilo, aby ho vyneslo k hladině a spásnému vzduchu. Přesto byl zraněný, potřeboval čas a potravu, aby se vyléčil. Ostatní Modrokožci mu přinášeli mroží a velrybí maso, sami hladověli, aby se mohl najíst. Kdyby byl něčeho takového schopný, zazpíval by jim píseň díkůvzdání. Ale jeho hejno to ve skutečnosti nebylo a takové písně by zněly jako vzdálené ševelení toho, čím kdysi býval.

Jedl, uzdravil se, čekal a poté se zdola vzedmula obrovská vlna horka, roztříštila led a umožnila mu vydat se na lov netvorů, kteří mu ublížili. Shromáždil své tiché hejno, vyslal je do čerstvě rozpraskaného ledu, kde rejdlilo široko daleko, dokud jeden z jeho bratranců neobjevil to, po čem pásl. Nová loď, plavidlo, v jehož útrobach nekvetlo horko, ale na jehož palubě se pohybovali netvoři. Jack, byť nepřičetný, nebyl ani zdaleka hlupák. Poněvadž ho tyto zrůdy nedávno přinutily trpět, zvolil nyní rafinovanější přístup a hlavnímu náporu jejich strašlivých, nepřirozených obranných mechanismů vyslal čelit své hejno. Sledoval, jak se do hlubin jedno po druhém snášejí rozrhaná, bezmocně se svíjející těla Modrokožců, dusil v sobě zuřivost, nutil svou poškozenou mysl k co největší trpělivosti. Teprve když se do hlubin vzdálil poslední příslušník jeho hejna, následovaný mračnem krve z hluboké rýhy v krku, rozhodl se sám zaútočit.

Poté ho rozptýlila další věc: čerstvý výron horka zezdola, doprovázený ohromným mračnem bublin, když něco vyrazilo k hladině. Jack neměl tušení, oč může jít, protože zrakem nedokázal proniknout trupem, aby zjistil, jaké jsou uvnitř zdroje horka. Když se však ta věc zhoupla na hladině a on sledoval, jak z ní vylézá čtveřice netvorů, pochopil, že našel první snadnou kořist za dlouhou dobu. Stačilo se plynce zanořit a poté vyrazit vzhůru a netvoři se zmítali ve vodě. Jack zamířil k tomu nejbližšímu z nich a zachrčel chvilkovou